

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. post partum jemper virginitatem seruauit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

incipiat in conceptione, tamē in primo partu, claustrum ruptio quasi perficitur, & consummatur. Vnde lex illa de omnibus primogenitis, non solum hominum, sed etiam iumentorum intelligebatur.

Dico secundò, Christum exiuisse de vtero matris sine vlla virginei corporis dilatione, immutatione, aut iniuria ad eum modum, quo exiuit de sepulcro, vel ingressus est ad discipulos ianuis clausis, non transiliendo, nec dilatando, aut immutando, sed simpliciter penetrando interiuentia corpora, simulque cum illis in eodem loco existendo. Hanc conclusionem existimo certam. Primò, ex communi consensu reliquorum Theologorum (vno excepto Durando) qui reuera explicarunt communem Ecclesię sensum, hanc enim existimationem, & fidem de hoc mysterio fideles omnes concipiunt. Secundò, Patres omnes valde exaggerant hoc miraculum Virginei partus: at verò si per solam partium dilationem accidisset, neque excessisset modum natiuitatis, qui in statu innocentie futurus erat: paruum sanè, aut ferè nullum miraculum fuisset. Antecedens constat ex Augustino, Epistol. 3. & Concil. Tolet. 11. in princip. de hoc specialem miraculo dicentibus. *Si haberet exemplum, non esset singulare, fateamur ergo Deum aliquid posse, quod nos fateamur inuestigare non posse.* Idem Augustinus lib. contra Felicianum Arian. capite octauo. *Hoc fides credat, intelligentia non requirat, neque aut non inuentum putet incredibile, aut non reperitum, non credat singulare.* Et Ambrosius lib. de institutio. Virginis, capit. 5. præfert miraculum natiuitatis ex Virgine, miraculo resurrectionis Christi & Cyrilli homil. contra Nestorianum dicta in Concil. Ephes. *Orem, inquit, admirandam, miraculum hoc me stupidum reddit.* Sophron. etiam in illa Epistol. actionis 11. 6. Synod. hoc dicit esse vnum ex maximis miraculis diuinę virtutis. Qui omnes id explicant exemplis illis de Christi exitu de sepulcro lapide obserato, & de ingressu ad discipulos ianuis clausis. Quo etiam vtitur Gregor. homil. 26. in Euangel. Augustinus sermon. 18. 156. & 160. de tempore. Chrysostom. homil. 2. de symbolo. Proclus Cyzice. supra citata homil. circa finem. Diuus Thomas quodlib. 6. artic. 8. & in 4. distinction. 44. quæstio. 2. artic. 3. Tertiò, sententia Durandi multum derogat Virginei puritati, & integritati, cum tamen Patres non solum imminutam negent, sed etiam auctam esse affirmant in filij natiuitate. Vnde Gregorius Nyssenus in vita Moyse. A Virgine, inquit, Deitatis lux assumpta carne illacxit hominibus, eamque omnino incorruptam seruauit, virginis viriditate nullo pacto commutata. Amplius Augustinus sermon. 15. de tempore. Creuit, inquit, in eius partu integritas corporis potius, quam decreuit, & virginitas ampliata est potius quam fugata. Et eleganter Petrus Chrysol. ser. 142. *Qui ingreditur, & egreditur, & introitus sui, & exitus nulla vestigia relinquit, diuinus habitator est, non humanus, & infra. In tuo conceptu, in tuo partu, creuit pudor, aucta est castitas, integritas roborata.* Apertius Guarrius, homil. 2. de laudib. Virginis: *nequaquam Rex glorie vincula laxauit, aut dilatauit.* Et Nicephor. Constantinopolit. in Epist. ad Leonem, quæ habetur in Concil. Ephes. tom. 5. c. 22. circa medium, sic inquit. *Virginem, quæ supernaturaliter, & ineffabiliter pepererat, post partum Virginem conseruauit, virginis illius secundum naturam, nulla ex parte demutata, aut labefactata, & Proclus Cyzicen. supra. Natura, inquit, portas reuerat Emmanuel, vt homo, sed virginis claustra non violauit, neque perrupt vt Deus, ita enim ex vtero est egressus, sicut per aurem ingressus, ita natus sicut conceptus, qui impatiibiliter fuerat illapsus, impatiibiliter est elapsus.* Quartò denique, hic modus fuit decentissimus, & facilis diuinę omnipotentie, quo posito facile intelligitur, B. Virginem potuisse suum foetum emitte sine vlla resistentia partium interiuentium, quia diuina virtute factum est, vt non impedirent,

A quo minus corpus Christi posset in eundem locum subintrare, atque pertransire non immutando illas, neq. ex proprijs locis remouendo.

Dices, naturales vig. strictiores sunt, quam vt intra se possint capere corpus pueri, nisi vel ipsæ dilatentur, vel corpus quasi comprimatur, aut propriarum partium penetrationem subeat. Sed hoc argumentum magis videtur contra Durandum vrgere, quia difficilius intellectu est, & corpus solidum, & grandioris quantitatis transire per poros alterius interiuentis corporis propter dilatationē absque vlla diuisione, vel penetratione. Respondetur ergo potuisse fortasse Christum superiori aliquid, & miraculoso modo nobis ignoto, sui corporis partes intra illas angustas vias collocare sine dilatione. Secundò, si fortasse intercessit aliquis modus penetrationis propriarum partium inter se, id intelligendum est factum esse absque vlla imperfectione, nec exterioris figurę immutatione, vel si hoc visum fuerit difficile, dici potest cum Abulensi, Parado. 1. cap. 56. sequentibus, & quæstion. 49. in primum caput Matth. corpus Christi per se, & quasi directè exiuisse per naturales meatus. Quod si necessarium fuit secundum aliquas partes sui corporis, quasdam alias partes virginei corporis penetrare, ita factum esse, quia hoc neque imperfectionem includit, neque veritati partus, & natiuitatis derogat, sed in hoc mysterio securius, magisque consentaneum Christianę modestie est, fateri ineffabili, & incomprehensibili modo Christum exiuisse de vtero matris, quam talem modum in particulari curiosius inquirere.

SECTIO III.

Virum Virgo post partum semper virginitatem seruauerit.

Supponendum est, licet virginitas vt ad mores, & virtutem pertinet, non amittatur nisi per voluntariam claustrum virginalis ruptionem, aut seminis resolutionem, vt constat ex Diuo Thom. secunda secundæ, quæstion. 152. artic. 1. & quodlib. 6. artic. 18. tamen vt solum dicit corporalem virginitatem, seu integritatem, amitti per quamcunque ruptionem claustrum virginalis, siue voluntariè fiat, siue licite, siue illicite, quia hæc virginitas, de qua modo agimus in sola ipsa naturali perfectione, & corporis integritate consistit.

Suppono deinde Beatam Virginem non amisisse hanc corporalem virginitatem per aliquam vim, & inuoluntariam coactionem, nec per concubitum illicitum, nec per aliquem alium extraordinarium modum, vt solet interdum hæc integritas auferri per instrumenta artis Medicæ, necessitatis causa. Hæc enim omnia sunt indecentissima, quæ nullus etiam hæreticus vnquam virgini attribuit, & supra etiam ostendimus nunquam in Virgine fuisse actum turpem. Ostendimus etiam nunquam ægrotasse, ac denique certum est, non fuisse permittendum Deum, vt Beata Virgo hanc vim, vel necessitatem subiret. Tota ergo quæstio ad hoc reuocatur, an Beata Virgo voluntariè, & per actum honestum, qualis est actus matrimonij, amiserit virginitatem. Hæretici dicti Antidicomariani, id est, Mariæ contrarij, affirmarunt Beatam Virginem post partum Christi, filios alios ex Iosepho concepissee. Cuius hæresis authorem fuisse Eluidium testatur Hieronymus lib. contra illum, indicat Ildesofus, lib. de Virginitate Mariæ. c. 2. & Augustinus. fin. hæres. 84. Origenes tamen homil. 7. in Lucam, & Hilarius, can. 1. in Matthæ. Eluidio antiquiores, huius hæresis mentionem fecerunt. Hieronymus

Tertullian.

etiam contra Eluid. facetur Tertullianum in hunc errorem ante Eluidium lapsum esse, & indicat ille vehementer libr. de Monoga. c. 8. libr. de carn. Christi. ca. 23. & saepe alias. Hunc verò errorem penè iam extinctum ante annos viginti quinque excitauit Lucas Sternberger, cumque multi ex Nouatoribus secuti sunt, vt referunt Prateol. verbo Lucas Sternberger, & Canisius, lib. 2. de B. Maria.

Prateol.
Canis.

Dicendum verò est B. Virginem perpetuam virginitatem coluisse, neque virum vnquam cognouisse. Est de fide. Et primò probatur vnico testimonio veteris testamenti Ezech. 44. *Porta hac clausa erit, & vir non transibit per eam, quoniam Dominus Deus Israel ingressus est per eam.* Quo loco licet sub metaphora, ad litteram sermo est de Virgine sanctissima, vt ibi testatur Hieronymus, & sentiunt alij Patres, qui ad hanc veritatem confirmandam hoc vtuntur testimonio, scilicet idem Hieronymus Dialogo secundo contra Pelagia. August. serm. 2. & 14. de Natiuit. Ambros. dicta Epist. 81. Chrys. hom. de Ioanne Bap. tom. 3. Damascen. lib. 4. c. 15. & alij. Et cum ipso contextu, & ratione eius optimè quadrat hic sensus, dicitur enim illa porta semper clausa permanens, quia Dominus ingressus est per eam. Vnde additur illa particula, *erit clausa Principi*, id est, in illius honorem, & reuerentiam. Et potest confirmari ex illo verbo Virginis Luc. 1. *Quomodo fiet istud, quo propositum perpetuæ virginitatis ostendit, vt sequenti disputatione latius ponderabimus.* Adducunt etiam nonnulli ex Patribus argumentum ex eo, quod Christus in cruce pendens matrem Ioanni comendauit dicens, *Eccce Mater tua*, & deconuerso, Ioannem matri dicens, *Eccce filius tuus*. Ex hoc enim facto, & verbis, non obscure colligitur, non habuisse alios filios ex Iosepho, aliis illis potius, quàm Ioanni commendanda videretur, & ideo Christus singulariter dixit, *ecce filius tuus*, id est, quem loco vnici filij tui habeas. Hoc argumentum accipi potest ex Ambros. Luc. 1. & Epist. 79. Epiphani. Hæres. 78 & Hieron. contra Heluidium.

Ezech. 44.
Maria post
partum Vir-
go permanens
Hieronym.August.
Ambros.
Chrysost.
Damascen.

Luc. 1.

Ambros.
Epiphani.
Hieronym.

Secundò præsertim habetur hæc veritas traditione, consensu, & definitione Ecclesiæ, nam in concilijs saepe dicitur Deipara, *Semper Virgo immaculata*, vt in 5. Synod. can. 6. & 6. Synod. Act. 11. dicitur *Maria virginitas ante partum, in partu, & post partum intemerabilis.* Item 7. Synod. Act. 3. in confessione Tarasij. Concil. Lateran. sub Martino. 1. can. 3. Idem tradit Siricius Pap. cum Conc. Rom. in Epistola decretali, quæ habetur tom. 1. Conciliorum, & inter Epistolas Ambrosij est. 86. Idem Ambrosius cum Concilio Mediolan. in rescripto seu Epist. 81. Idem de institutione virginis, capit. 7. Confirmatur hæc traditio, quia in vniuersa Ecclesia *Virginis* nomen absolute dictum, & quasi per Antonomasiam Deiparæ attribui consuevit, vt Aug. notauit in Enchirid. c. 34. Vnde Epiphani. supra siccinq. *Quis vnquam, aut quo seculo ausus est proferre Maria nomen, & interrogatus non statim intulit Virginis vocem? ex ipsis enim nominibus, etiam virtutis signa elucent.* Et hoc modo dicitur in symbolo Apostolorum, *natus ex Maria Virgine.* Sic etiam loquuntur frequenter patres Concilij Ephesini, & Calcedonenis. Athanas. sermone de sanctissima Deipara. Hilar. in can. 1. in Mat. Maximus homi. de cruce, & sepultura Domini, optime, & ex professo Hieron. epistol. 22. ad Eustoch. de custodia virginitatis, vbi de modestia, & pudicitia Virginis eleganter loquitur. Item Greg. Nyss. orat. de sancta Christi Natiuitate. circa med. qui cum Basil. hom. 25. de humana Christi generatione dicit, Mariam dispensatione diuina fuisse matrimonio coniunctam Iosepho, vt ille custos esset famæ, & virginitatis eius, non vt ex illa filios procrearet. Notanda tamen sunt verba, quæ inferius Basil. subdit. Cum enim retulisset sententiam eorum, qui sentiunt, Mariam post Christi Natiuitatem nuptialia opera viro non

August.
Epiphani.Symbolum
Apostolo.
Conc. Eph.
in Chalc.
cedon.
Athanas.
Hilar.
Maxim.
Hieronym.
Greg. Nyss.

Basil.

negasse, inquit. Nos verò, licet nihil hoc doctrine pietatis officeret, nam donec dispensabatur Christi generatio, necessaria erat virginitas, quid vero postea sit factum, ad mysterij huius doctrinam, non anxie coniungendum est: Verum tamen, ne hoc eorum, qui Christum amant, ferre cogantur aures, quod genitrix Dei aliquando desierit esse virgo, has rationes sufficere putamus. Quibus verbis indicare videtur Basilus veritatem hanc ad fidei certitudinem non pertinere. Sed quia existimo hoc semper fuisse certissima fide creditum, exponenda censeo hæc verba solum de Incarnationis mysterio, cui, & miraculose conceptioni, & Natiuitati Christi non est directè contrarius ille error, quamquam reuera aliàs sit contra fidem, & Ecclesiæ traditionem. Vnde August. in lib. de Eccles. dogmatibus. c. 69. firmat, inquit, *fide credendum est, nec blasphemia Heluidij acquirendum.*

Tertiò afferri possunt congruentes rationes: quatuor optimas attigit D. Thom. hic artic. 3. Prima est ex parte Christi, nam sicut est vnigenitus patris, ita decuit, vt esset & matris. Nec refert quod Matth. 1. dicatur, *primogenitus Virginis.* Nam (vt notant Damascen. D. Thom. & alij) in Scriptura sacra hæc appellatio non dicit semper relationem ad secundo genitum, sed solum negationem prioris, sicut quando in lege præcipiebatur offerri primogenitus, sine dubio intelligebatur etiam vnigenitus. Notat verò Cyrill. lib. 2. de fide ad reginas in probatione, quod Christus vnus sit Dei filius, ex Euangelio Lucæ, Christum Dominum, idè interdum dici primogenitum, quia inter multos fratres primatum fortitrus est, licet ex semper virgine natus fuerit. Secunda ratio ex parte Spiritus Sancti est, quia non decuit sacrarium Spiritus Sancti humano semine foedari. Tertia, ex parte Virginis, incontinentis enim, & ingrati animi signum fuisset, diuinitus conseruatam virginitatem prodere, & thalamum conceptionis Christi pollueri, vt Siricius Papa loquitur. Quarta huic similis est ex parte Iosephi, qui (vt Euangelium indicat) erat singulariter iustus, & omnia mysteria probe nouerat. Vnde non est verisimile ausum fuisse B. Virginem attingere. Vnde Bernard. ait castitatem eius fuisse in Patriarcha Ioseph præfiguratam. Quinta sit, quia decuit consilium virginitatis non tantum à Christo, sed etiam ab eius matre perfectissimè custodiri, vt omnibus virginibus Euangelij ipsa esset perfectum virginitatis exemplum. Propter quod à sanctis Patribus, *dux, magistra, & virgo Virginum* appellatur.

Sed vrgebat contra hanc varietatem Heluidius Obiectio: ex Matth. 1. *Cum esset desponsata mater Iesu, Maria, Ioseph, antequam conuenirent, inuenta est in vtero habens de Spiritu Sancto.* Et infra. *Non cognoscebas eam, donec peperit filium, nam prior particula indicat habuisse animum conueniendi, & propter hanc causam fuisse matrimonio coniunctos: posterior verò particula, donec, significat post partum Christi cognouisse illam.* Respondent Patres vtraque particula solum negari, quod eo tempore factum non erat, nihil verò affirmari, quod posteriori tempore efficiendum esset, vel factum sit. Sensus ergo prioris particula est, *antequam conuenirent*, id est, sine eorum coniunctione, vt si vulgari sermone quis dicat, *antequam sacrum audirem, discessi.* Non indicat postea audisse, nec habuisse animum audiendi. Sic Matthæi 6. dicitur. *Scit pater vester, quid opus sit vobis, antequam petatis*, id est, vobis etiam non petentibus. Ita D. Thom. hic, ex Hieronym. contra Heluid. Idem est sensus alterius particulae, *donec*, tantum enim negat id fuisse factum vsque ad illud tempus, vt late tractat August. lib. 83. quæstion. q. 69. id comprobans ex illo Psalmo 109. *donec ponam inimicos tuos, & alijs similibus.* In quibus illud obseruatione dignum est, solere præcipue hac particula indicari tempus illud, in quo potissimum existimari posset id euenisse,

Augustin.

D. Thom.

Matth. 1.

Christus cui
dicatur in
Euangelio
primogeni-
tus.

Cyrill.

Sirici. Papa.

Bernard.

Obiectio.

Matth. 1.

Responsio.

Matth. 6.

D. Thom.

Augustin.
Psal. 109.

nisse, quod factum esse negatur, vt Genes. 8. dicitur *misit coruam, qui non reuertebatur, donec siccarentur aque.* Si enim aliquo tempore esset reuerfus, maxime illo, quo aquæ terram operiebant, nam post illam exiccationem non erat cur reuertetetur, dum ergo negatur rediisse, donec terra exiccaretur, non affirmatur postea rediisse, sed potius tanquam per se notum, & clarum relinquitur, multo minus postea esse reuerfum. Sic ergo in præfenti testimonio negatur coniunctio cum marito vsque ad filij partum, quia eo tempore videri poterat necessaria: de sequenti vero tempore non affirmatur, imo vt clarum supponitur, multo minus eo tempore interuenisse. Ita notantur (præter Hieron. Basil. Damas. Epiph. & alios supra citatos) Ambros. lib. de Noe, & arca. capit. 17. & Gregor. 8. Moral. cap. 4. o. significat etiam August. lib. 1. de Trin. c. 8. Bernard. homil. 72. in Cantic. Chrysost. homil. 5. in Matth. quem Theoph. & Euthym. ibi imitantur, Anselm. 1. ad Corinth. 15. & hanc esse censio literalem expositionem. Quidam vero aliter exponunt, scilicet, *antequam conuenerent*, non quoad totum, in quo nunquam conuenerunt, sed quoad cohabitationem in eadem domo, quomodo postea conuenerunt. Similiter, quod dicitur, *non cognouit eam*, non ad carnis, sed ad mentis cognitionem refertur, quia antequam Virgo filium pareret, Ioseph non satis eius dignitatem, & excellentiam agnoscebat, in qua cognitione postea maxime profecit, vt Epiph. supra indicat, & Chrysost. homil. 5. imperfecti. Sed non placet hæc. Prior quidem pars verbi *conuenerunt*, plus significat, quam cohabitationem in eadem domo, præsertim, quia existimo eo tempore, iam cohabitasse Mariam & Ioseph. Posterior vero pars, quia non satis quadrat contextui. Multo autem minus verisimile est, quod D. Thom. in catena refert, ex Hilario, quod in eo inuenire non potui, hoc esse referendum, ad sensum visus: vt sicut Moyses videri non poterat præclaritate vultus sui, ita nec B. Virgo, quamdiu filium in ventre portauit.

SECTIO IV.

Quomodo Christus legitur habuisse fratres, si mater eius semper virgo permansit.

VNum ex præcipuis fundamentis, quo Heluidius nitebatur, erat, quia in Euangelio sæpe fit mentio quorundam fratrum Christi, quos ipse dicebat fuisse filios Virginis ex Iosepho: & ideo oportet diligenter explicare, qui isti fuerint, & cur fratres Christi dicantur. Quod D. Tho. tetigit in hoc art. 3. ad 5. & 6.

Prima igitur sententia in præfenti questione fuit Heluidij asserentis, hos fratres Domini fuisse filios Beatæ Virginis, quoniam cum Christus vt homo nõ habuerit patrem, necessarium putauit eos fuisse filios matris eius, vt possent eius fratres appellari.

Secunda sententia, & grauissimorum Patrum fuit, hos fuisse filios sancti Ioseph, non ex Beata Virgine, sed ex alia vxore, quam ante Virginem duxerat. Vnde fit ita fuisse hos dictos fratres Domini, sicut Ioseph dictus est pater eius, scilicet appellatione, & extinctionione, & veluti quadam adoptione, vt aliquando dixit Augustinus contra Faust. Asserunt autem qui ita sentiunt, Ioseph prius, quam Mariam Virginem duceret, habuisse vnam, vel forte plures vxores, ex quibus genuit Iacobum fratrem domini, & fratres eius. Cuius rei probabile argumentum est, quia Ioseph iam erat senex, cum duxit Virginem, vt videtur esse communis traditio Ecclesiæ, quam frequens, ac vulgaris pictura ostendit, ergo non est verisimile toto illo tempore abstinuisse à nuptiis, cum in lege veteri continentia non esset in æstimatione, & dignitate: duxit ergo vxorem illa ætate, ex qua verisimile etiam est habuisse filios, nam stertilitas, tunc quoddam genus opprobrijerat. Vnde

credi potest, Deum non priuasse illum hoc beneficio. Hæc fuit communis sententia Græcorum, quam docuit Epiph. hæref. 51. ante med. & hæref. 78. & in Anchorato, Theophylact. Matt. 23. & 27. & Ioan. 19. & ad Galat. 1. & 1. ad Corinth. 9. sequitur Euthym. Matth. 12. & 27. & Ioan. 19. Oecumen. super Acta Apost. in principio, & c. 2. Idem Euseb. lib. 2. hist. c. 1. Nicephor. lib. 1. c. 7. cum 21. & lib. 2. c. 3. vbi in hanc sententiam refert Hippolyt. Portuensem, & libro 3. c. 10. Origen. Matth. 13. vbi dicit, hanc sententiam inuentam esse ad perpetuam Beatæ Mariæ virginatatem tuendam. Idem Gregor. Nyss. orat. 2. de Resurrectione Christi. Ex Latinis docuit hoc etiam Hilari. can. 1. in Matt. & Ambr. ad Galat. 1. & de institutione virginis capit. 6. Nec contradicit August. in expositione eiusdem epistolæ, vbi sub disunctione inquit, Iacobi domini fratrem, vel ex filijs Ioseph de alia vxore, vel ex cognatione Mariæ matris eius, intelligi debere. Eandem sententiam secutus est Platina in vita D. Petri, quanquam sub disunctione, vt infra dicam. Addit verò Origenes opinionem hanc ortam fuisse ex quodam Euangelio Hebræorum, Petro ascripto, aut Iacobo, quod à Seleucio hæretico scriptum esse, testatur Innoc. 1. epist. 3. ad Euper. cap. 7. Aug. lib. de fid. cont. Mani. c. 38.

Tertia sententia hic referri poterat asserens, hos dici fratres Domini, quia erant filij sororum Virginis, & nepotes S. Annæ. Sed infra occurret commodior locus illam tractandi.

Dicendum ergo primo est, hos fratres Domini non fuisse filios B. Virginis, idque non solum certa fide, & traditione haberi, sed etiam ex Euangelis colligi posse. Prior pars huius assertionis ex præcedenti sectione constat, cum ostensum sit Deiparam perpetuo virginem permansisse. Posterior pars probatur, quia ex Euangelis colligi potest, hos, qui dicuntur fratres, habuisse aliam matrem præter Virginem. Quod ita probatur. Nam Ioan. 19. legimus fuisse iuxta crucem tres mulieres, matrem Domini, sororemque eius Mariam Cleopha, & Mariam Magdalena. Matt. autem 27. & Mar. 15. numerantur Maria Magdalena, Maria Iacobi, & Ioseph mater, & mater filiorum

Zebedei, seu Salome (vt Marcus inquit) illam verò matrem Iacobi, & Ioseph (qui alijs locis dicuntur fratres Domini) non fuisse Deiparam, certum esse videtur. Primo, quia vbicumque fit mentio Deiparæ cum alijs mulieribus, ipsa primo loco numeratur, prout dignitatem eius decebat, vt patet Ioan. 19. vel certe vltimo loco, & singulariter separata ab alijs, vt Actor. 1. cum mulieribus & Maria matre Iesu. Et confirmatur secundo, quia Matth. c. 28. agens de Resurrectione Christi sic inquit: *Vespere autem Sabbathi, quæ lucebat in prima Sabbathi, venit Maria Magdalena, & altera Maria videre sepulcrum.* Vbi constat illam alteram Mariam fuisse, quam c. 27. vocauerat Mariam Iacobi & Ioseph matrem, de qua ibidem subdiderat, *Erat autem ibi Maria Magdalena, & altera Maria sedentes contra sepulcrum,* quod ex Marc. 16. apertius colligitur, & Luc. 24. illa ergo Maria Iacobi, non erat B. Virgo. Probatur consequentia argumento facto, quia inter illas duas Marias de Magdalena fit mentio præcipua & indicatur fuisse feruentiorem in fide, & charitate, & in privilegio, quod à Christo suscepit videndi illum ante alios in die Resurrectionis, vt patet ex Mar. 15. At verò, si Maria Iacobi fuisset Beata Virgo, in nulla istarum rerum fuisset Magdalena postposita. Vnde est tertium argumentum, quia incredibile est B. Virginem fuisse aliquam ex mulieribus, quæ ad vnguendum corpus Christi mortuum tantæ sollicitudine iuerunt in die resurrectionis, quia (vt ex ipso facto, & Euangelis colligitur) quauis illæ mulieres, piæ agerent, imperfectam tamen habebat fidem, magnæque ignorantia circa Christi mysteria laborabant. Adde Luc. 24. deliramenta visa esse Apostolis, quæ hæc Maria Iacobi cum alijs narrauit.

Epiph.
Theophyl.
Euthym.
Oecum.
Euseb.
Nicephor.

Orig.

Greg. Nyss.
Hilar.
Ambros.
August.

Platina.

Origen.

Ioan. 19.

Matth. 27.

Marc. 15.

Marc. 16.

Luc. 24.

Marc. 15.

Luc. 24.

Quis